

Класика англійського детективу

Агата Крісті

КАРИБСЬКА
ТАЄМНИЦЯ

Агата Крісті

КАРИБСЬКА ТАЄМНИЦЯ

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ
ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Близько мільярда примірників її творів продано англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів і всіма мовами. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Невже начебто природна смерть докучливого старого на екзотичному курорті — лише репетиція наступних убивств? Міс Марпл упевнена, що так! «Скелет у шафі» є в кожного, тож леді-детективу знадобиться неабияка сміливість, щоб вистежити злочинця, яким може виявитися будь-хто.

www.agathachristie.com

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3861-9

9 786171 123861 9

Agatha Christie®

Агата Крісті

КАРИБСЬКА
ТАЄМНИЦЯ

РОМАН

ХАРКІВ **2017** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Translation entitled «Карибська таємниця»
© 2011 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Перекладено за виданням:
Christie A. A Caribbean Mystery : A Novel /
Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2002. — 288 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайн обкладинки

CreaLab

Creative Laboratory

Ілюстрація на обкладинці *Анастасії Марущак*

AGATHA CHRISTIE and MISS
MARPLE are registered trade marks
of Agatha Christie Limited in the
UK and elsewhere. All rights re-
served

A Caribbean Mystery © 1964 Aga-
tha Christie Limited. All rights re-
served

ISBN 978-617-12-3861-9
ISBN 978-0-00-712091-8 (англ.)

© Неміро Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», художнє оформ-
лення, 2017

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Близько мільярда примірників її творів продано англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів і всіма мовами, а за кількістю видань поступається лише Біблії та Шекспірові. Вона — автор 80 детективних романів та збірок оповідань, 19 п'єс і 6 романів, опублікованих під ім'ям Мері Вестмейкот.

Перший роман Агати Крісті — «Таємнича пригода в Стайлзі» — був написаний наприкінці Першої світової війни, у якій письменниця брала участь, перебуваючи у волонтерському медичному загоні. У цьому романі вона створила образ Еркюля Пуаро — маленького бельгійського детектива, якому судилося стати найпопулярнішим героєм у літературі детективного жанру після Шерлока Холмса. Цей роман був опублікований у видавництві «Бодлі-Гед» у 1920 році.

Після цього Агата Крісті щороку видавала по книжці, а в 1926 році написала свій шедевр — «Убивство Роджера Екройда». То була її перша книжка, опублікована видавництвом «Колінз», що започаткувала плідну й ефективну співпрацю автора з видавництвом, яка тривала 50 років і спричинилася до створення 70 книжок. «Убивство Роджера Екройда» стало також першою

книжкою Агати Крісті, яка була інсценована — під назвою «Алібі» — й успішно поставлена на сцені одного з лондонських театрів Вест-Енду. «Пастка на мишей» — найславетніша п'єса письменниці — була вперше поставлена в 1952 р. і не сходить зі сцени протягом найтривалішого часу в історії театральних вистав.

У 1971 р. Агата Крісті отримала титул Дами Британської Імперії. Вона померла в 1976 р., а кілька її творів вийшли друком посмертно. Найуспішніший бестселер письменниці — «Сонне вбивство» — з'явився друком дещо згодом у тому ж таки році, після чого вийшли її автобіографія та збірка оповідань «Останні справи міс Марпл», «Пригода в затоці Поленза» й «Поки триває світло». У 1998 р. «Чорна кава» стала першою з п'єс Агати Крісті, на сюжеті якої інший автор, Чарлз Осборн, побудував свій роман.

*Моєму давньому другові
Джонові Крукшенку Роузу
разом зі щасливими спогадами
про мій візит до Вест-Індії*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Майор Полгрейв розповідає

— А скільки ми чуємо балачок про Кенію, — сказав майор Полгрейв. — Кожен, кому не ліньки, ладний базікати нісенітниці про ту країну. А я прожив там чотирнадцять років життя — і то були чи не найкращі мої роки!

Стара міс Марпл нахилила голову. То був лагідний жест чемної уваги. Поки майор Полгрейв бомбардував її досить занудними спогадами про своє нецікаве життя, міс Марпл спокійно віддавалася власним думкам. До таких банальних ситуацій вона давно звикла. У тих розповідях ішлося тільки про різні місцевості. У минулому розповідали переважно про Індію. Майори, полковники, генерали — одна й та сама послідовність слів: Симла, носії, тигри, Чота-Газрі, Тифін, Кітмагарс і так далі. У майора Полгрейва термінологія була трохи іншою. Сафарі. Кікую. Слони. Суахілі. Але конструкція розмови нічим не відрізнялася. Старий чоловік мав потребу в слухачах, щоб розбудити в пам'яті дні, коли він був щасливий. Ті дні, коли його спина була прямою, зір — гострий, а слух — бездоганний. Деякі з тих балакунів досі були гарними старими солдатами, інші втратили будь-яку привабливість. І майор Полгрейв належав до другої категорії — червонопикий, зі скляним оком, схожий на опудало жаби.

Проте Міс Марпл ставилася до всіх старих вояків з однаковою лагідною доброзичливістю. Вона вдавала, ніби уважно слухає, вряди-годи киваючи головою, думаючи про щось своє й милуючись красою навколишнього краєвиду — в цьому випадку бездонною блакиттю Карибського моря.

«Який він усе ж таки милий, мій любий Реймонд, — із глибокою вдячністю думала вона, — такий милий і такий добрий...» Чому він так широко турбується про стару тітку, вона ніяк не могла зрозуміти. Почуття обов'язку, можливо, почуття родини? А може, він і справді так глибоко її любить...

Загалом вона не мала підстав сумніватися, що він таки її любить — він завжди її любив, і ця любов завдавала їй чимало клопоту. Він докладав неабияких зусиль, щоб вона не відставала від життя. Надсилав книжки, щоб вона їх читала. Сучасні романи. Читати їх було для неї тяжким обов'язком — адже в них розповідається про таких неприємних людей, що так дивно поведуться й навіть не вміють утішатися життям. «Секс» — це слово навіть не згадували в молоді роки міс Марпл; але його вистачало — хоч про нього так багато й не говорили — і втішалися ним значно більше, ніж тепер, чи принаймні так їй здається. Хоч його зазвичай і називали Гріхом, але вона не могла позбутися враження, що він був тоді набагато приємнішим, ніж сьогодні, коли перетворився на щось, подібне до Обов'язку.

На мить її погляд ковзнув по книжці, що лежала в неї на колінах, розгорнута на сторінці двадцять третій, до

якої вона все ж таки змогла добутися — а читати далі її, либонь, не примусить ніяка сила!

«Ти хочеш сказати, що взагалі не маєш ніякого сексуального досвіду? — недовірливо запитав молодик. — У дев'ятнадцять років? Такого просто не може бути. Це надто важливо».

Дівчина сумно похнюпилася, її пряме масне волосся впало їй на обличчя.

«Я знаю, — прошепотіла вона. — Я знаю».

Він подивився на неї — заляпана жиром блузка-джерсі, босі ноги, брудні нігті на ногах, гострий запах поту... Він не міг збагнути, чому вона здавалася йому такою збіса принадною.

Міс Марпл також не могла цього збагнути! Подумати тільки! Секс їм накидають, наче ліки, що тонізують організм! Бідолашна молодь...

— Моя люба тітко Джейн, чому ви занурюєте голову в пісок, наче старий привабливий страус? По шию закопалися у ваше ідилічне старе життя. *Справжнє життя* — ось до чого слід прагнути!

Так говорив Реймонд, і його тітка Джейн розгублено погоджувалася, вона боялася, що й справді її погляди на світ надто старомодні.

Хоч реальне сільське життя було далеким від ідилічного. Люди, схожі на Реймонда, нічого в ньому не розуміли. Виконуючи свої обов'язки на сільській парафії, міс Марпл здобула досить повне знання фактів сільського

життя. Вона не мала бажання говорити про них, а ще менше — писати, але вона їх знала! Тут вистачало сексу — природного й неприродного. Згвалтування, інцест, збочення всіх видів і різновидів. (Тут траплялося таке, про що розумні молодики з Оксфорда, які пишуть книжки, навіть не чули.)

Міс Марпл повернулася думками до Карибського моря й підхопила нитку розмови, яку розмотував майор Полгрейв...

— Ви здобули там цікавий досвід, — сказала вона підбадьорливо. — Надзвичайно цікавий.

— Я міг би розповісти вам значно більше. Проте деякі факти не призначаються для вух леді...

Тривалий досвід підказав міс Марпл, як треба повестися в цій ситуації. Вона скромно опустила вії, і майор Полгрейв продовжив свою очищену від бруталних подробиць розповідь про звичаї племен, а міс Марпл змогла повернутися думками до свого улюбленого небожа.

Реймонд Вест був успішним письменником-романістом, збив собі чималий статок і робив усе від нього залежне, щоб полегшити життя своїй літній тітоньці. Минулої зими вона тяжко захворіла на запалення легенів, і лікарі порадили їй тривале перебування на сонці. З притаманною йому щедрістю Реймонд запропонував тітці подорож до Вест-Індії. Міс Марпл хотіла було відмовитися — її лякали висока ціна, велика відстань, труднощі подорожі, необхідність покинути свій будинок у Сент-Мері-Мід. Проте Реймонд зумів залагодити всі проблеми. Його друг, який писав книжку, хотів пожити на селі,

у тихому місці. «Він догляне за будинком. Він любить вести домашнє господарство. Як і всі гомики. Тобто...»

Він замовк, трохи збентежившись, — проте навіть його люба стара тітка Джейн, безперечно, чула про гомиків.

Він залагодив і наступні проблеми. Подорожувати сьогодні було легко. Вона полетить літаком — їхній друг Діана Горокс летить до Тринідаду й проведе тітку Джейн аж туди, а на Сент-Оноре вона оселиться в готелі «Золота Пальма», де хазяйнують Сендерсони. Найприємніше подружжя у світі. Вони доглянуть за нею. Він напише їм негайно.

Та сталося так, що Сендерсони повернулися до Англії. Але їхні наступники Кендели повелися по-дружньому й запевнили Реймонда, що його тітка не матиме жодних проблем. На випадок чого на острові був дуже добрий лікар, і вони особисто не спускатимуть із неї очей та подбають про її комфорт.

І вони дотримали свого слова. Молі Кендел, гарненька білявка років двадцяти, завжди перебувала в пречудовому гуморі. Вона тепло привітала стару леді й доклала всіх зусиль, щоб забезпечити їй добрий комфорт. Тім Кендел, її чоловік, худий, темноволосий, років тридцяти, також був утіленням самої доброти.

Отож міс Марпл опинилася далеко від суворого англійського клімату, у затишному власному бунгало з усміхненими вест-індійськими дівчатами, що обслуговували її, Тім Кендел завжди зустрічав її в ідальні й відпускав жарти на тему сьогоднішнього меню, а коли їй

хотілося, вона йшла стежкою, яка приводила її від бунгало на берег моря та пляж, де вона сиділа в зручному плетеному кріслі й дивилася на тих, хто купався. Вона навіть мала товариство з кількох літніх курортників: старий містер Рейфаел, доктор Грем, канонік Прескот і його сестра та її нинішній кавалер майор Полгрейв.

Чого ще треба старій дамі?

Але вона не була такою задоволеною, якою мала б бути, і десь у глибині душі міс Марпл почувала себе в цьому винною.

Тут було гарно й тепло, і дуже добре для її ревматизму, чудові краєвиди — хоч, мабуть, трохи одноманітні. Забагато пальмових дерев. І щодня одне й те саме — тут нічого не відбувалося. Не те, що в Сент-Мері-Мід, де без прикметних подій не минало жодного дня. Яюсь її небіж порівняв життя в Сент-Мері-Мід із піною на поверхні ставка, а вона обурено відповіла йому, що якби цю піну розмазати по склу, то під мікроскопом там можна було б побачити бурхливе життя. Атож, у Сент-Мері-Мід і справді завжди щось відбувалося. Інцидент за інцидентом блискавично виникали в пам'яті міс Марпл: помилка, якої місіс Лінет припустилася, готуючи собі мікстуру від кашлю, дивна поведінка молодого Полгейта, випадок із матір'ю Джорджі Вуда, коли та вирішила провідати сина (але чи справді та жінка була його матір'ю?), справжня причина сварки між Джо Арденом і його дружиною. Так багато цікавих людських проблем, які давали поживу для нескінченних приємних роздумів про сутність життя. От якби

знайшлося що-небудь і тут — ну, щось таке, у що вона з приємністю могла б устромити зуби.

Вона стрепенулася, до неї раптом дійшло, що майор Полгрейв покинув Кенію й перескочив до кордону з провінцією Трансвааль у Південній Африці, розповідаючи про те, як служив там молодшим офіцером. Саме в цю мить він запитував її з великою щирістю в голосі:

— Хіба ви зі мною не згодні?

Тривала практика допомогла міс Марпл не розгубитися й відповісти на запитання, якого вона не чула:

— Я не переконана в тому, що маю достатній досвід, аби про це судити. Боюся, я жила надто усамітненим життям.

— І це добре, моя люба леді, це добре! — галантно вигукнув майор Полгрейв.

— А ваше життя було таким розмаїтим, — провадила міс Марпл, сповнена рішучості залагодити свою прикру неухважність.

— Атож, — поблажливо погодився майор Полгрейв. — Можна сказати, цікаве було життя. — Він озирнувся навколо себе оцінливим поглядом. — Гарний тут краєвид.

— Тут і справді гарно, — сказала міс Марпл і вже була неспроможна зупинити себе. — Але чи трапляється тут щось коли-небудь?

Майор Полгрейв здивовано витріщився на неї.

— Аякже. Скандалів і тут вистачає. Знаєте, я міг би вам розповісти...

Але міс Марпл потрібні були не скандали. Тим паче, що в сучасних скандалах не було нічого цікавого. Просто чоловіки й жінки, що змінюють партнерів і намагаються повернути до цього увагу, замість пристойно приховувати свої походеньки й відчувати глибокий сором через них.

— Десь два роки тому тут було навіть убивство. Того чоловіка звали Гарі Вестерн. Та ви, либонь, пам'ятаєте, газети тоді багато про це писали.

Міс Марпл кивнула головою без будь-якого ентузіазму. То було вбивство не в її стилі. Газети так багато писали про нього, певно, тому, що всі причетні особи були дуже багаті. Майже не доводилося сумніватися, що Гарі Вестерн застрелив графа Феррарі, коханця своєї дружини, і було не менш імовірно, що за його ретельно обмірковане алібі було заплачено добрі гроші. Усі були тоді п'яні, і чимало з тих людей споживали наркотики. Нецікаві люди, подумала міс Марпл, хоч, безперечно, вони були на видноті й привертали до себе увагу. Але її вони не цікавили.

— А якщо ви запитаєте мене, то я скажу вам, що то було не єдине вбивство в той час. — Він похитав головою й підморгнув їй. — Я підозрював... о, я справді підозрював...

Міс Марпл випустила з рук свій клубок вовни, і майор нахилився й подав його їй.

— Якщо ми вже заговорили про вбивство, — провадив він, — то мені одного разу трапився надзвичайно цікавий випадок — хоч і не особисто мені.

Міс Марпл усміхнулася підбадьорливо.

— Якось у клубі зібралося чимало хлопців й один почав розповідати свою історію. Він був лікар і розповів нам про один із випадків зі своєї практики. Молодий чоловік прийшов і розбудив його серед ночі. Його дружина повісилася. У них не було телефону, тож після того як він витяг її із зашморгу й зробив усе, що міг, він вивів машину з гаража й поїхав шукати лікаря. Жінка не померла, хоч і була близька до смерті. Проте вона оклигала. Молодик, схоже, дуже її любив. Він плакав, як дитина. Він помітив, що протягом останнього часу вона була якась дивна, поринула в депресію чи щось таке. Та все нібито обійшлося. Але через місяць та сама жінка прийняла за велику дозу снодійних пігулок і відійшла до кращого світу. Сумна історія.

Майор Полгрейв зробив паузу й похитав головою. Позаяк він свою розповідь вочевидь не закінчив, міс Марпл чекала її продовження.

— А що тут особливого, могли б ви сказати. Жінка була надто нервова — ось вам і результат. Але десь через рік той лікар правив теревені з колегою, і той другий ескулап розповів йому про жінку, що намагалася втопитися, чоловік витяг її з води, покликав лікаря, й удвох вони повернули її до життя — та минуло кілька тижнів, і вона отруїлася газом.

Трохи дивний збіг, чи не так? По суті, та сама історія. Мій знайомий каже: «У мене теж була подібна історія. Мого чоловіка звали Джонсом (чи як там його звали). А твого?» — «Точно не пам'ятаю. Здається, Робінсоном. Але, безперечно, не Джонсом».

Отже, ті двоє подивились один на одного й погодилися на тому, що все це дуже дивно. А тоді мій знайомий дістав фотознімок і показав його колезі. «Ось він, той чоловік, — сказав він. — Я приїздив до нього наступного дня, щоб розпитати подробиці, і побачив біля його парадних дверей чудовий екземпляр китайської троянди, різновид, якого я раніше ніколи не бачив у цій країні. Мій фотоапарат був зі мною в машині, і я зробив фото. У ту мить, коли я клацнув затвором, той чоловік з'явився у дверях і я сфотографував його теж. Не думаю, щоб він це помітив». Я запитав його про китайську троянду, але він не знав, як називається той її різновид. Другий лікар подивився на знімок і сказав: «Фокус трохи порушений, але я готовий заприсягтися — у всякому разі я майже переконаний, що це той самий чоловік».

Я не знаю, чи дали вони тій справі якийсь хід. А якщо й дали, то нічого не домоглися. Думаю, той містер Джонс, чи містер Робінсон, чи хто він там був, прикрив свої сліди дуже вміло. Але дивна історія, правда ж? Навіть не хочеться вірити, що таке буває.

— Таке буває, — спокійно відказала міс Марпл. — І мало не щодня.

— Ет, облиште, це надто фантастичний збіг.

— Якщо чоловік знайшов формулу, яка працює, він уже не зупиниться. Він робитиме те, що почав.

— Як той, що топив своїх наречених у ванні, — так?

— Щось подібне до того.

— Лікар подарував мені той знімок — як такий собі курйоз...

Майор Полгрейв почав длубатися в туго набитому гамані, бурмочучи сам до себе:

— Скільки тут усіляких речей — не знаю, навіщо я їх зберігаю...

А я знаю, подумала міс Марпл. Ці речі правлять за ілюстрації до його комплекту історій. А та, яку він щойно розповів і яку, певно, добре відпрацював, повторюючи її безліч разів, можливо, на самому початку була зовсім іншою.

Майор усе ще совався й мурмотів:

— Геть забув, куди я її запахав. А ось ця була гарною жінкою, хто б міг подумати... То де ж я її... То ось чому я ніяк не міг пригадати, куди її подів, — які бивні! Я мушу вам показати...

Він раптом замовк — витяг зі стосика маленьку світлинку й утупився в неї.

— Хочете подивитися на фотографію вбивці?

Він уже наготувався показати світлинку їй, але раптом його рука зупинилася у своєму русі. Ще більше схожий на опудало жаби, ніж раніше, майор Полгрейв раптом прикипів поглядом до якоїсь точки над її правим плечем — звідти долинали голоси й шарудіння кроків, що наближались.

— Чорт забирай... Я хотів...

Він швидко запахав усе назад у свій гаман і поклав його до кишені.

Його обличчя стало ще більш багровим, ніж раніше, і він промовив гучним і якимсь неприродним голосом.

— Отже... Я радий, що показав вам ті слонові бивні... То був найбільший слон із тих, яких я будь-коли застрелив... А, привіт! — вигукнув він фальшиво-приятним тоном. — Погляньте, хто сюди прийшов! Великий квартет — Флора і Фауна. Ну то як сьогодні — вам пощастило?

Кроки, що наближалися, належали чотирьом постійцям готелю, яких міс Марпл уже знала в обличчя. То були дві подружні пари, і хоч міс Марпл ще не була знайома з їхніми прізвищами, проте знала, що до високого чоловіка з кучмою густого посивілого волосся звертали-ся як до «Грега», а його дружина, жінка із золотавим волоссям, була відома як Лакі, а двох інших, які складали другу подружню пару, худого темноволосого чоловіка та вродливу жінку з обвітреним і засмаглим обличчям, називали Едвардом та Евелін. Вони були ботаніками, наскільки вона зрозуміла, й цікавилися також птахами.

— Можна сказати, не пощастило, — відповів Грег. — Принаймні ми не знайшли те, чого шукали.

— Я не знаю, чи знайомі ви з міс Марпл? Полковник і міс Гілінгдон та Грег і Лакі Дайсони.

Вони приязно привіталися з нею, і Лакі голосно сказала, що помре, якщо їй негайно або трохи згодом не дадуть чогось випити.

Грег помахом руки покликав Тіма Кендела, який сидів неподалік із дружиною, переглядаючи якісь бухгалтерські книги.

— Привіт, Тіме. Принесіть нам чогось випити. — Він обернувся до інших і запитав: — Пунш?

Усі ствердно кивнули головами.

— Для вас те саме, міс Марпл?

Міс Марпл подякувала, проте сказала, що ліпше вип'є свіжого лимонаду.

— Отже, свіжий лимонад і п'ять пуншів, — сказав Тім Кендел.

— Приєднуйтеся до нас, Тіме.

— Я б залюбки. Але мені треба заповнити рахунки. Не можу скинути всю роботу на Молі. Сьогодні виступає шумовий оркестр, до речі.

— Чудово! — вигукнула Лакі. — Прокляття! — спохмурніла вона. — Я вся в колючках. Ой! Едвард навмисне затягнув мене в колючий чагарник!

— То були гарні рожеві квіти, — сказав Гілінгдон.

— І гарні довгі шпичаки. Ти справжній садист, Едварде!

— Не те що я, — сказав Грег, усміхаючись. — Саме втілення людської доброти.

Евелін Гілінгдон сіла поруч із міс Марпл і стала весело базікати, звертаючись до неї.

Міс Марпл поклала своє плетіння на коліна. Повільно й долаючи певні труднощі через ревматизм у шії, вона обернула голову через своє праве плече й подивилася назад. На певній відстані там стояло велике бунгало, у якому жив багатий містер Рейфаєл. Але там не видно було ознак життя.

Вона цілком доречно відповідала на зауваження Евелін (справді, якими добрими були до неї люди!), а її погляд замислено ковзав по обличчях двох чоловіків.

Едвард Гілінгдон здавався добрим чоловіком. Спокійний, але дуже чарівний... А Грег був великим, збудженим, переповненим галасливою радістю. Він і Лакі нагадували їй канадців або американців.

Вона подивилася на майора Полгрейва, який явно перегравав у своєму намаганні здаватися добродушним.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Міс Марпл порівнює

I

Того вечора в «Золотій Пальмі» було дуже весело.

Сидячи за своїм столом у кутку, міс Марпл із цікавістю озиралася навкруг себе. Їдальня була великою кімнатою, відкритою з трьох боків до теплового запашного повітря Вест-Індії. На кожному столі стояла невеличка лампа, пофарбована в якийсь неясний колір. Більшість жінок були у вечірніх сукнях: з-під тонкого ситцю стриміли засмаглі плечі та руки. Перед від'їздом з Англії дружина племінника міс Марпл Джоун із лагідною наполегливістю вмовила стареньку прийняти від неї «невеличкий чек».

— Бо, тітко Джейн, там буде дуже жарко, а я не думаю, що ви маєте щось із тонкого одягу.

Джейн Марпл подякувала і взяла чек. Вона досягла того віку, коли для старих людей природно не тільки фінансово підтримувати юних, а й одержувати підтримку від людей середнього віку. Проте вона не могла при-

мусити себе купити собі якусь дуже *тонку* одіж! У своєму віці вона рідко зігрівалася по-справжньому навіть у найжаркішу погоду, а температуру, яка тоді стояла на Сент-Оноре, аж ніяк не можна було назвати «тропічною спекою». Того вечора вона була вдягнена в найліпших традиціях провінційної англійської леді — у сіру сукню з мереживами.

Не те, щоб вона була в тій залі єдиною старою жінкою. Там були представники різного віку. Старі фінансові магнати зі своїми молодими третіми або четвертими дружинами. Були подружжя середнього віку з Північної Англії. Весела родина з Каракаса з прийомними дітьми. Узагалі, країни з Південної Америки були тут представлені найбільше, повсюди чулися іспанська та португальська мови. На задньому плані трималися солідні англійські джентльмени — два пастори, лікар і суддя на пенсії. Тут була навіть одна китайська родина. Обслуговування в їдальні здійснювали переважно жінки, високі й стрункі чорношкірі дівчата з гордою поставою, одягнені в біле. Обов'язки метрдотеля виконував досвідчений офіціант-італієць, вино подавав француз, а Тім Кендел тримав усе під своїм пильним наглядом, зупиняючись то там, то там, щоб погомоніти з людьми, які сиділи за столами. Дружина, вельми приваблива молода жінка, вправно допомагала йому. Волосся в неї було природного золотавого кольору, а рот майже завжди розтягнений у широкій усмішці. Настрій у Молі Кендел псувався рідко. Підлеглі з ентузіазмом виконували її розпорядження, і вона вміла знаходити

підхід до дуже різних гостей. З літніми чоловіками вона сміялася й фліртувала. Щодо жінок молодшого віку, то вона захоплювалася їхніми вбраннями.

— О, у якій фантастичній сукні ви прийшли на сьогоднішній вечір, місіс Дайсон. Я вам так заздрю, що готова зірвати її з ваших плечей.

Але вона була дуже гарна й у своєму вбранні чи принаймні так здавалося міс Марпл: білій сукні, яка туго облягала тіло, з накинутою на плечі гаптованою шовком світло-зеленою шаллю. Лакі не витримала, щоб не помацати ту шаль пальцями.

— Чудовий колір! Мені теж хотілося б мати таку.

— Ви можете купити її в місцевій крамниці, — сказала їй Молі і пройшла далі.

Вона не стала зупинятися біля столу, за яким сиділа міс Марпл. Літніх дам зазвичай залишала чоловікові.

— Старенькі набагато більше люблять чоловіків, — казала вона.

Тім Кендел підійшов і нахилився до міс Марпл.

— Може, ви хотіли б чогось спеціального? — запитав він. — Ви тільки мені скажіть, і ми приготуємо для вас усе, що ви замовите. Готельна їжа, та ще й приготована в субтропіках, — це не те, що ви звикли споживати вдома, еге ж?

Міс Марпл посміхнулася й сказала, що це одна з причин, чому іноді буває так приємно поїхати за кордон.

— Тоді все окей. Але якби вам чогось захотілося...

— Чого, наприклад?

ЗМІСТ

<i>Розділ перший.</i> Майор Полгрейв розповідає	9
<i>Розділ другий.</i> Міс Марпл порівнює	22
<i>Розділ третій.</i> Смерть у готелі	34
<i>Розділ четвертий.</i> Міс Марпл просить медичної допомоги	40
<i>Розділ п'ятий.</i> Міс Марпл ухвалює рішення	44
<i>Розділ шостий.</i> Передсвітанкові години	52
<i>Розділ сьомий.</i> Ранок на пляжі	57
<i>Розділ восьмий.</i> Розмова з Естер Волтерс	71
<i>Розділ дев'ятий.</i> Міс Прескот та інші	81
<i>Розділ десятий.</i> Рішення в Джеймстауні	91
<i>Розділ одинадцятий.</i> Вечір у готелі «Золота Пальма»	96
<i>Розділ дванадцятий.</i> Старі гріхи відкидають довгі тіні	107
<i>Розділ тринадцятий.</i> Вікторія Джонсон сходить зі сцени подій	113
<i>Розділ чотирнадцятий.</i> Розслідування	118
<i>Розділ п'ятнадцятий.</i> Розслідування триває	127
<i>Розділ шістнадцятий.</i> Міс Марпл шукає допомоги	138
<i>Розділ сімнадцятий.</i> Містер Рейфаєл береться за діло	155
<i>Розділ вісімнадцятий.</i> Думка духовної особи іноді суперечить інтересам життя	173
<i>Розділ дев'ятнадцятий.</i> Застосування черевика	186
<i>Розділ двадцятий.</i> Нічна тривога	193
<i>Розділ двадцять перший.</i> Джексон і косметика	205
<i>Розділ двадцять другий.</i> Чоловік у її житті?	215
<i>Розділ двадцять третій.</i> Останній день	223
<i>Розділ двадцять четвертий.</i> Немезида	232
<i>Розділ двадцять п'ятий.</i> Міс Марпл застосовує уяву	240
<i>Епілог</i>	248

Літературно-художнє видання

КРІСТІ Аґата
Карибська таємниця
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *О. О. Старова, О. Є. Замазій*

Підписано до друку 16.08.2017. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,32.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Крісті А.

К82 Карибська таємниця : роман / Агата Крісті ; пер. з англ. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 256 с.

ISBN 978-617-12-3861-9

ISBN 978-0-00-712091-8 (англ.)

Невже начебто природна смерть докучливого старого на екзотичному курорті — лише репетиція наступних убивств? Міс Марпл упевнена, що так! «Скелет у шафі» є в кожного, тож леді-детективу знадобиться неабияка сміливість, щоб вистежити злочинця, яким може виявитися будь-хто.

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

1. Бахмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (копійний універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Соборний, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сняжкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Вюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдушна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Буть-вар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Котопол, вул. Котопольських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Імента», 2-й поверх), (0536) 732-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Ілімон», 2-й поверх), (067570-61-62
33. Лубуні, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Ротачинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Глизахвет», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631)90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіників, 14 (ТЦ ЦУМ), 1-й поверх, (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», копіяний «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радницька, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Красова, 17 (орієнтир — пл. Трубніків), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Палтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізеї», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті», (044) 404-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Поптавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надіслаться безкоштовний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

- Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

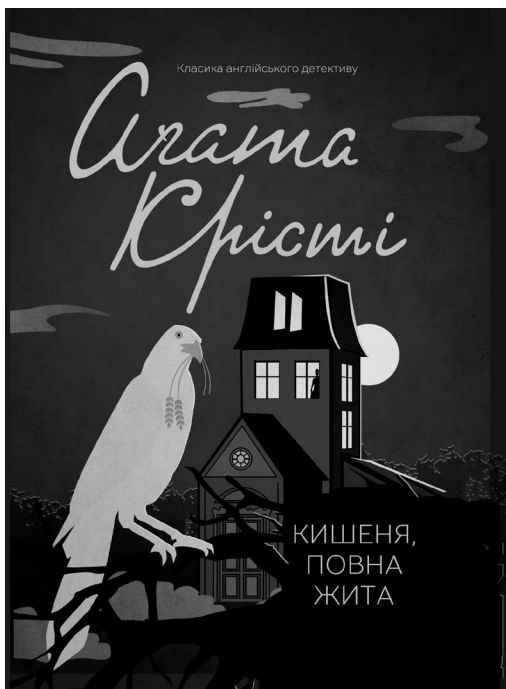
Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Бельгійський детектив Еркюль Пуаро мусить терміново виїхати зі Стамбула до Англії, але вільних місць у «Східному експресі» вже немає. Його виручає давній друг мсьє Бук, власник компанії, котрій належить поїзд. Зранку за сніданком детектив помічає, що пасажирів поїзда — люди різних національностей, які випадково опинилися в одному вагоні. Американець Ретчетт, що видається Пуаро надто підозрілим, просить детектива стати його охоронцем. Але той відмовляється. Уночі Пуаро весь час будитимуть різні звуки й стукоти, а потім настане тиша — через снігові замети поїзд зупинився десь в Югославії, пасажирів в напруженні, а дивний містер Ретчетт лежить мертвим у своєму купе... Детектив Пуаро береться до розслідування.

Отруєно відомого бізнесмена! Підозра відразу ж падає на основну спадкоємицю — його молоду дружину. Але незабаром її спіткала та сама доля, а злочинець уже зробив свій наступний крок: убито служницю. Серед речей цієї бідолашної знайшли любовні листи, та дівчина листувалася не тільки з коханим. Вона регулярно відписувала міс Марпл, яку вважала своєю наставницею. Цього разу леді-детектив розгадуватиме таємницю, від якої кров холодне в жилах...